

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členov senátu JUDr. Jozefa Hargaša a JUDr. Aleny Adamcovej v právnej veci žalobcu: **E. H.**, bytom B., v zastúpení: *JUDr. L. K., advokátka*, so sídlom N., proti žalovanému: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky**, so sídlom Pribinova 2, Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č.p.: SLV-PK-48/2010 zo dňa 23. júna 2010, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S 314/2010-40 zo dňa 11. mája 2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S 314/2010-40 zo dňa 11. mája 2011 **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 2S 314/2010-40 zo dňa 11.5.2011 podľa ust. § 250j ods. 2 písm. a) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zrušil rozhodnutie žalovaného č.p.: SLV-PK-48/2010 zo dňa 23.6.2010, ako i prvostupňové

rozhodnutie žalovaného č.p.: MV-SRLZ-161-1/SP-2010 zo dňa 24.3.2010 a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Žalovaného zaviazal k povinnosti zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania vo výške 393,55 € na účet právnej zástupkyňi žalobcu v lehote 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

Z odôvodnenia uvedeného rozsudku vyplýva, že krajský súd z obsahu pripojeného administratívneho spisu žalovaného správneho orgánu mal preukázané, že prvostupňovým rozhodnutím správny orgán zamietol návrh žalobcu na obnovu konania vo veci jeho prepustenia zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru (ďalej len „PZ“) podľa ust. § 192 ods. 1 písm. e) zák. č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície (ďalej len „zákon č. 73/1998 Z. z.“), ktoré bolo zrealizované personálnym rozkazom ministra vnútra SR č. 366 zo dňa 7.9.2009, nakoľko nezistil skutočnosť odôvodňujúce obnovu tohto konania. Prvostupňové rozhodnutie na základe rozkladu žalobcu bolo potvrdené rozhodnutím ministra vnútra SR č. SLV-PK-48/2010 zo dňa 23.6.2010. Krajský súd ďalej zistil, že uznesením prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. VII/1 Gv 66/09 -29 zo dňa 8.1.2010 bolo trestné stíhanie žalobcu pre zločin prijímania úplatku podľa ust. § 329 ods. 1, 2 Trestného zákona zastavené podľa § 215 ods. 1, písm. c) Trestného zákona, pretože je nepochybné, že skutok nespáchal obvinený.

Poukázal na to, že obnova konania je inštitút, ktorým sa odstraňujú skutkové omyly, nedostatky v skutkovom stave pre nevykonanie dôkazov. Jej účelom je okrem uvedeného odstránenia skutkových nedostatkov aj vydanie nového meritórneho rozhodnutia. Zákon č. 73/1998 Z. z. (v porovnaní so Správnym poriadkom) zužuje dôvody, pre ktoré možno podať návrh na obnovu konania. V zmysle ustanovenia § 245 ods. 1 zák. č. 73/1998 Z. z. jediným dôvodom na obnovu konania je skutočnosť, že sa dodatočne zistia nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli policajtovi alebo nadriadenému bez jeho viny v čase konania známe a nemohol ich uplatniť a ktoré mohli mať podstatný vplyv na rozhodnutie. Z uvedeného vyplýva, že každá nová skutočnosť je v určitom vzťahu k predchádzajúcej skutočnosti, inými slovami podmienku „novosti“ skutočností alebo dôkazov je nevyhnutné skúmať len vo vzťahu k skutočnostiam a dôkazom relevantným pre pôvodné (právoplatné) rozhodnutie.

Krajský súd konštatoval, že pri prepustení policajta zo služobného pomeru podľa ust. § 192 ods. 1 písm. e) zák. č. 73/1998 Z. z. pre porušenie služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom (za súčasného splnenia ďalšej podmienky, že ponechanie policajta v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby) ide o najprísnejšiu sankciu, ktorú však nie je možné stotožňovať s trestnoprávnou zodpovednosťou policajta. Porušenie služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti nemusí dosahovať intenzitu trestného činu. Dôvody prepustenia § 192 ods. 1 písm. e) citovaného zákona musia byť dané v okamihu prepustenia bez ohľadu na možný, budúci výsledok trestného konania; personálne konanie prebieha nezávisle od trestného konania. Administratívne (správne) konanie sa od trestného procesného práva odlišuje okrem iného aj väčšou neformálnosťou procesu a podstatne voľnejšou procesnou úpravou dokazovania. V správnom konaní možno použiť ako listinné dôkazy tiež výpovede svedkov z vyšetrovacieho spisu, a to pred tým, než došlo k právoplatnému odsúdeniu pre trestný čin, prípadne oslobodeniu spod obžaloby. V konaní o prepustení policajta zo služobného pomeru sa nerieši trestná zodpovednosť policajta. Otázka viny zo spáchania trestného činu nie je predbežnou otázkou, od vyriešenia ktorej závisí rozhodnutie o prepustení policajta z dôvodu uvedeného v ustanovení § 192 ods. 1 písm. e) zák. č. 73/1998 Z. z.. Súčasne vedené trestné konanie voči policajtovi nemá vplyv na priebeh personálneho konania. Oprávnený orgán nie je povinný prerušiť konanie, vyčekať na rozhodnutie o tejto otázke orgánmi na to príslušnými. Zákon takýto postup ani nepredpokladá, čo vyplýva z toho, že striktne stanovil krátke lehoty na uplatnenie prepúšťacieho dôvodu, a pritom ide o alternatívu (súbeh trestného a personálneho konania), s ktorou možno bežne rátať. Právoplatné odsúdenie pre úmyselný trestný čin alebo trestný čin na nepodmienečný trest odňatia slobody je iným dôvodom na prepustenie zo služobného pomeru, a to podľa § 192 ods. 1, písm. f) zák. č. 73/1998 Z. z., ktorý dôvod nemožno zamieňať s prepustením zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e) uvedeného zákona.

Krajský súd s ohľadom na uvedené nepochyboval o tom, že konanie o prepustenie zo služobného pomeru nemožno zamieňať s trestným konaním a toto konanie nie je ani závislé od výsledkov trestného konania, napriek tejto skutočnosti platí, že ak sú na účely takéhoto konania využité dôkazy z trestného konania, tieto podliehajú hodnoteniu v zmysle ust. § 238 ods. 4 zák. č. 73/1998 Z. z. aj s prihliadnutím na výsledky ich vykonania v trestnom konaní, najmä ak ide o svedecký dôkaz, ktorý sa nevykonal v samotnom správnom konaní (Rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 SŽ 15/2004).

Krajský súd uviedol, že v administratívnom konaní nemal správny orgán podľa obsahu spisu nijakým priamym dôkazom preukázané, že by sa predmetného skutku dopustil žalobca a uvedené nevyplýva ani z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia žalovaného, práve naopak v rámci trestného konania bolo dostatočne v rámci dokazovania preukázané, že uvedeného skutku sa žalobca nedopustil. Podľa názoru krajského súdu rozhodnutie o prepustení žalobcu zo služobného pomeru bolo prakticky vydané len na základe začatého trestného stíhania pre podozrenie zo spáchania trestného činu žalobcom.

Ďalej uviedol, že výsledok dokazovania premietnutý v rozhodnutí, ktorým orgán činný v trestnom konaní disponujúci všetkými dostupnými prostriedkami na zisťovanie a odhaľovanie trestnej činnosti konštatoval, že skutok (totožný s dôvodom skončenia služobného pomeru), pre ktorý bol žalobca trestne stíhaný, žalobca nespáchal, možno kvalitatívne hodnotiť ako novú skutočnosť spôsobilú mať podstatný vplyv aj na rozhodnutie žalovaného vo veci prepustenia žalobcu zo služobného pomeru. Táto nová skutočnosť je totiž opretá o nové dôkazy – najmä o výsledok rekognície a konfrontácie žalobcu s poškodeným, ktorý jednoznačne poprel, že by bol žalobca tou osobou, ktorej dal úplatok. Vzhľadom na povahu skutku o ostatné dôkazy zhromaždené žalovaným v správnom konaní mohol len poškodený – svedok Bošanský usvedčiť žalobcu zo spáchania skutku. I keď konania personálne a trestné sú od seba nezávislé a samostatné, nemožno prehliadnuť skutočnosť, že orgán dozorujúci trestné konanie a žalovaný dospeli na základe vykonaných dôkazov k opačným záverom v skutkových zisteniach. Túto okolnosť, v záujme zachovania spravodlivosti a dôvery v rozhodovanie štátnych orgánov, preto nemožno nechať bez povšimnutia a nevyhodnotiť na jej základe skutkový stav zistený v pôvodnom personálnom konaní.

Krajský súd dospel k záveru, že správne orgány vychádzali z nesprávneho právneho posúdenia veci, keď žalobcom uplatnené nové skutočnosti a dôkazy vyhodnotili ako nedostatočné pre povolenie obnovy konania. Preto rozhodnutie žalovaného, ako aj prvostupňové rozhodnutie podľa § 250j ods. 2 písm. a) O.s.p. zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie, v ktorom bude správny orgán právnym názorom súdu viazaný (§ 250j ods. 6 O.s.p.).

Rozhodovanie o náhrade trov konania krajský súd odôvodnil podľa § 250k ods. 1 O.s.p.. Žalobcovi priznal právo na náhradu trov konania, vzhľadom na jeho úspech v konaní.

Proti rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný. Žiadal napadnutý rozsudok krajského súdu zmeniť tak, že žaloba sa zamieta.

Žalovaný v dôvodoch odvolania namietal, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. d/ a f/ O.s.p.).

Dôvodil, že správny súd nie je skutkový súd, ale posudzuje právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy. Poukázal na to, že žalobca nevyužil zákonnú možnosť podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku a nepodal žalobu na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia, ktorým bol prepustený zo služobného pomeru.

Vyslovil nesúhlas s tým, že žalobou napadnuté rozhodnutie je spôsobilé prieskumu, zastávajúc názor, že napadnuté rozhodnutia sú rozhodnutiami týkajúcimi sa vedenia konania, pretože najprv sa rozhoduje o povolení obnovy konania a až následne sa rozhoduje o veci samej. Uvedené tvrdenie podložil poukazom na ust. § 245 ods. 1 zákona, podľa ktorého sa dáva správne orgánu možnosť a nie povinnosť preskúmať právoplatné rozhodnutie.

Tvrdil, že konanie o prepustenie zo služobného pomeru a trestné konanie sú samostatnými konaniami s osobitnou právnou úpravou, pričom v konaní o prepustenie zo služobného pomeru nemožno vydanie rozhodnutia viazať a podmieňovať rozhodnutím orgánu činného v trestnom konaní. Účelom konania o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného o prepustení žalobcu zo služobného pomeru nie sú otázky jeho viny alebo neviny, ale len otázka, či sú splnené zákonné predpoklady na prepustenie policajta zo služobného pomeru. Preto pri rozhodovaní o povolení obnovy konania podľa ust. § 245 zákona vo veci prepustenia žalobcu zo služobného pomeru príslušníka PZ sa vyžaduje objavenie nových skutočností alebo dôkazov, ktoré v čase rozhodovania o jeho prepustení neboli žalobcovi alebo nadriadenému známe, prípadne ich nemohol uplatniť, pričom za takéto skutočnosti, alebo dôkazy sa nemôžu považovať rozhodnutia iných orgánov vydaných v rámci iných konaní, ktorými sa riešia odlišné otázky, odlišný predmet konania.

V súvislosti s názorom konajúceho súdu, že ak sú pre účely personálneho konania využité dôkazy z trestného konania, podliehajú hodnoteniu v zmysle ust. § 238 ods. 4 zákona

aj s prihliadnutím na výsledky ich vykonania v trestnom konaní, poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Sžo 33/2008 a v ňom prezentovaný právny názor, podľa ktorého je nepochybné, že služobnému orgánu prislúcha v zmysle § 238 ods. 4 zákona právo hodnotenia dôkazov podľa svojej úvahy a súd sa v rozsahu dôvodov žaloby zaoberá len tým, či takéto hodnotenie vychádza zo zistených skutočností a predstavuje tak logické vyústenie pre jeho záver. Posúdenie otázky závažnosti porušenia služobnej prísahy je predmetom správneho uváženia služobného orgánu a súdu neprislúcha, aby vlastnou úvahou nahrádzal diskrečné oprávnenie správneho orgánu v otázke naplnenia obsahu a rozsahu právne neurčitého pojmu „porušenie služobnej prísahy a služobných povinností zvlášť závažným spôsobom“, pretože by tým vstupoval do právomoci orgánu exekutívy, ktorá mu neprináleží.

Vyslovil názor, že zásada objektívnej pravdy v čase rozhodovania o prepustení žalobcu zo služobného pomeru z dôvodu uvedeného v ust. § 192 ods. 1 písm. e) zákona bola dôsledne dodržaná. Uviedol, že v čase rozhodovania si žalovaný zadovážil dostatočné množstvo dôkazov, ktoré boli ministrom vnútra SR vyhodnotené jednotlivo ako vo vzájomných súvislostiach bez ohľadu na to, či svedčia v prospech alebo v neprospech žalobcu, pritom dospel k záveru, že žalobca sa dopustil konania zakladajúceho dôvod prepustenia zo služobného pomeru uvedeného v ust. § 192 ods. 1 písm. e) zákona. Nesúhlasil s tvrdením, že v čase rozhodovania o prepustení žalobcu zo služobného pomeru nemal nijakým priamym dôkazom preukázané, že by sa žalobca dopustil skutku, pričom rozhodnutie o prepustení žalobcu bolo vydané len na základe trestného stíhania. Ďalej uviedol, že skutkový stav v čase rozhodovania o prepustení žalobcu zo služobného pomeru bol zadokumentovaný vlastným šetrením podľa ust. § 238 zákona a oprávnený orgán zhodnotil zhromaždené dôkazy, ktoré si zadovážil v rámci samostatného konania bez ohľadu na prebiehajúce trestné konanie. Taktiež nesúhlasil ani s tvrdením ohľadne objavenia sa novej skutočnosti, ktorá je opretá o nový dôkaz, najmä o výsledok rekognície a konfrontácie vykonanej v samostatnom trestnom konaní, keďže sám žalobca poukazoval na uvedenú skutočnosť už pri podanom rozklade proti rozhodnutiu o prepustení žalobcu zo služobného pomeru s tým záverom, že pri rekognícii nebol opoznaný a teda nebol tou osobou, ktorá mala žiadať a následne prevziať úplatok a poukazoval aj na vykonanú konfrontáciu, s ktorou otázkou sa zaoberal a v dôvodoch rozhodnutia aj vypořiadal odvolací orgán. Z uvedeného vyvodil žalovaný záver o tom, že v čase podania návrhu na obnovu konania podľa ust. § 245

zákona nešlo o novú skutočnosť, prípadne dôkaz, ktorý by nemohol žalobca uplatniť v konaní o jeho prepustení zo služobného pomeru.

Namietal nedodržanie 3 mesačnej subjektívnej lehoty na podanie návrhu na obnovu konania, vychádzajúc z toho, že výsledok rekognície a konfrontácie bol žalobcovi známy už v čase podania rozkladu dňa 7.9.2009.

Ďalej dôvodil, že v konečnom dôsledku konanie žalobcu nebolo v rámci personálneho konania posudzované ako konanie majúce znaky trestného činu, ale ako konanie v rozpore so služobnou prísahou a služobnými povinnosťami policajta a ako také bolo aj v personálnom konaní dostatočne preukázané. Tvrdil, že uznesenie prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry SR, ktorý žalobca uviedol ako dôvod obnovy konania, nie je možné považovať za takú novú skutočnosť alebo dôkaz, ktorý by odôvodňoval zmenu alebo zrušenie právoplatného personálneho rozkazu ministra vnútra SR č. 366 zo dňa 7.9.2009, ktorým bol z dôvodu uvedeného v ust. § 192 ods. 1 písm. e) zákona prepustený zo služobného pomeru príslušníka PZ.

Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného v podstate zhrnul doterajší priebeh konania s tým záverom, že výsledok dokazovania premietnutý v rozhodnutí, ktorým orgán činný v trestnom konaní skonštatoval, že skutok (totožný s dôvodom skončenia služobného pomeru), pre ktorý bol žalobca trestne stíhaný, žalobca nespáchal, možno kvalitatívne hodnotiť ako novú skutočnosť spôsobilú mať podstatný vplyv aj na rozhodnutie žalovaného vo veci jeho prepustenia zo služobného pomeru. Na vznesenú námietku žalovaného o nevyužití jeho zákonnej možnosti podať žalobu podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného o prepustení žalobcu z pomeru príslušníka PZ, tvrdil, že žalobu vo veci samej nepodal, pretože v tom čase nevedel preukázať, že skutok nespáchal. Vyslovil názor, že krajský súd úplne zistil skutkový stav veci a na základe vykonaných dôkazov ustálil záver, s ktorým sa v plnej miere stotožňuje.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach dôvodov podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p. s použitím § 246c ods. 1 vety prvej O.s.p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 O.s.p.), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli

a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 vetou prvou O.s.p. a § 211 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Predmetom odvolacieho konania v preskúmvanej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd prvého stupňa vyhovel žalobe, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného správneho orgánu a jeho zrušenia a vrátenia veci mu na ďalšie konanie, ktorým rozhodnutím bol zamietnutý rozklad žalobcu a potvrdené rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu, ktorým rozhodnutím bol zamietnutý návrh žalobcu na obnovu konania vo veci jeho prepustenia zo služobného pomeru, a preto odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odvolacieho správneho orgánu v spojení s rozhodnutím správneho orgánu prvého stupňa a konanie im predchádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho správneho orgánu.

Predmetom preskúmvacieho konania v danej veci bolo posúdenie zákonnosti rozhodnutia a postupu ministra vnútra Slovenskej republiky zo dňa 23. júna 2010, č.p.: SLV-PK-48/2010, ktorým rozhodnutím bol s konečnou platnosťou zamietnutý návrh žalobcu na obnovu personálneho konania o jeho prepustení zo služobného pomeru.

Podľa § 246c ods. 1, veta prvá O.s.p. pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

V správnom súdnictve preskúmvajú súde na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú,

menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb (§ 244 ods. 1 O.s.p.).

Úlohou krajského súdu v predmetnej veci bolo postupom podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (upravujúcej rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov §§ 247 a nasl. O.s.p.) preskúmať zákonnosť rozhodnutia a postupu ministra vnútra Slovenskej republiky zo dňa 23. júna 2010, č.p.: SLV-PK-48/2010, ktorým rozhodnutím bol s konečnou platnosťou zamietnutý návrh žalobcu na obnovu personálneho konania o jeho prepustení zo služobného pomeru.

Odvolaací súd vyhodnotil rozsah a dôvody odvolania vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu po tom, ako sa oboznámil s obsahom súdneho spisu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis, pričom nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v dôvodoch napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa.

Najvyšší súd Slovenskej republiky z predloženého spisu krajského súdu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis zistil, že žalobca personálnym rozkazom č. 366 zo dňa 7.9.2009 podľa ust. § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. bol prepustený zo služobného pomeru príslušníka policajného zboru. Dôvodom na prepustenie v zmysle ust. § 192 ods. 1 písm. e) citovaného zákona mala byť tá skutočnosť, že žalobca zvlášť hrubo porušil služobnú prísahu tým, že nebol čestný a disciplinovaný príslušník policajného zboru, keď zneužil služobné postavenie a vzniknutú situáciu tým, že si nechal sľúbiť a aj prevzal od vodiča úplatok za to, že nebude riešiť jeho protiprávne konanie zákonným spôsobom. O jeho zvlášť hrubej nedisciplinovanosti mala svedčiť aj skutočnosť, že počas výkonu služby sa nezdržal konania, ktoré mohlo viesť k stretu dôležitého záujmu štátnej služby s jeho osobnými záujmami a ktorým mohol narušiť vážnosť PZ alebo ohroziť dôveru v tento zbor, čím zvlášť hrubým spôsobom porušil aj základné povinnosti policajta uvedené v ust. § 48 ods. 3 písm. f), g) a h) zákona. Na základe rozkladu podaného žalobcom proti tomuto rozhodnutiu minister vnútra Slovenskej republiky rozhodnutím zo dňa 21.11.2009, č. p.: SLV-129/PK-2009 napadnuté prvostupňové rozhodnutie potvrdil a rozklad zamietol. Dňa 3.3.2010 podal žalobca návrh na obnovu konania podľa ust. § 245 zákona č. 73/1998 Z. z., ktorý odôvodnil tým, že bolo jednoznačne preukázané, že sa nedopustil skutku, pre ktorý bol prepustený zo služobného pomeru. Ako nový dôkaz predložil uznesenie

prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. VII/1 Gv 66/09 -29 zo dňa 8.1.2010, ktorým bolo stíhanie voči nemu pre zločin úplatku podľa ust. § 329 ods. 1, 2 Trestného zákona zastavené, pretože je nepochybné, že skutok nespáchal, tvrdiac, že išlo o novú skutočnosť, ktorá mu nebola známa a ani jeho nadriadeným v čase personálneho konania a uvedené nemohol bez svojej viny v konaní uplatniť a ktorá mohla mať podstatný vplyv na rozhodnutie. Rozhodnutím žalovaného zo dňa 24.3.2010, č.p.: MV-SRLZ-161-1/SP-2010 bol návrh žalobcu na obnovu konania zamietnutý z dôvodu, že neboli zistené skutočnosti odôvodňujúce obnovu tohto konania. Z odôvodnenia uvedeného rozhodnutia vyplýva, že žalovaný zastával názor, že posúdenie, či policajt zvlášť hrubým spôsobom porušil služobnú prísahu alebo služobnú povinnosť a či jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, je vo výlučnej kompetencii nadriadeného a nie orgánov činných v trestnom konaní. Tvrdil, že konanie o prepustení policajta je samostatným konaním nezávislým na trestnom konaní a je upravené osobitným zákonom a úlohou nadriadeného ako správneho orgánu je v ňom dokázať naplnenie dôvodu prepustenia podľa ust. § 192 ods. 1 písm. e) zákona, teda zvlášť hrubého porušenia služobnej prísahy alebo povinnosti s tým, že ponechanie policajta v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Rozhodnutím ministra vnútra SR zo dňa 23.6.2010, č.p.: SLV-PK-48/2010 bol žalobcov rozklad zamietnutý a prvostupňové rozhodnutie potvrdené z dôvodov, že odvolací orgán taktiež dospel k záveru, že odvolateľ žiadnymi dôkazmi nepreukázal nové skutočnosti a niet teda zákonného dôvodu, ktorý by zakladal povolenie obnovy konania v predmetnej veci a neexistuje ani žiadna vecná ani právna opodstatnenosť jej povolenia.

Podľa ust. § 245 ods. 1, 2, 3, 4, 5 zák. č. 73/1998 Z. z., ak sa dobatočne zistia nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli policajtovi alebo nadriadenému bez jeho viny v čase konania známe a nemohol ich uplatniť a ktoré mohli mať podstatný vplyv na rozhodnutie, možno na ich návrh právoplatné rozhodnutie preskúmať a na základe toho toto rozhodnutie zmeniť alebo zrušiť.

Návrh na obnovu konania sa podáva do troch mesiacov odo dňa, keď sa policajt alebo nadriadený dozvedel o dôvodoch obnovy konania, najneskôr však do troch rokov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia.

V návrhu na obnovu konania treba uviesť dôvody obnovy konania a skutočnosti svedčiacie o tom, že návrh je podaný včas.

Proti rozhodnutiu o obnove konania možno podať odvolanie (rozklad).

Ak sa dôvod obnovy konania týka aj rozhodnutia odvolacieho orgánu, o obnove konania rozhoduje tento orgán; v ostatných prípadoch uskutočňuje obnovu konania oprávnený orgán.

Z citovanej právnej normy vyplýva vôľa zákonodarcu upraviť podmienky prípustnosti obnovy konania tak, že účastník konania týmto mimoriadnym opravným prostriedkom môže napadnúť právoplatné rozhodnutie len v taxatívne vymedzených prípadoch, a to a) ak sa dodatočne zistia skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli policajtovi alebo nadriadenému bez jeho viny v čase konania známe a nemohol ich uplatniť, teda ktoré bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, pokiaľ môžu privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci; b) a tieto skutočnosti by mohli mať podstatný vplyv na rozhodnutie, teda ak možno vykonať dôkazy, ktoré sa nemohli vykonať v pôvodnom konaní, pokiaľ môžu privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Podstatnou náležitosťou návrhu na obnovu konania je uvedenie dôvodov obnovy konania a skutočnosti svedčiace o tom, že návrh je podaný včas.

Obnova konania je inštitút, ktorým sa odstraňujú skutkové omyly, nedostatky v skutkovom stave pre nevykonanie dôkazov. Jej účelom je okrem uvedeného odstránenia skutkových nedostatkov aj vydanie nového meritórneho rozhodnutia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní veci dospel k záveru, že správne orgány oboch stupňov v danom prípade citovanú právnu úpravu aplikovali nesprávne a v rozpore s jej účelom.

Senát odvolacieho súdu sa nestotožnil s odvolacou námietkou žalovaného ohľadne procesnej povahy preskúmaného rozhodnutia. Rozhodnutie správneho orgánu, ktorým správny orgán rozhoduje o povolení obnovy konania nie je možné považovať za rozhodnutie, ktorým sa rozhoduje o vedení konania nepodliehajúceho súdnemu prieskumu. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Ústavného súdu SR I. ÚS 3/01 č. 58/01: ***“Požiadavka zakotvená v čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky nemôže byť závislá od toho, v akom type (druhu) správneho konania (riadneho alebo mimoriadneho) sa rieši spor o právo, ktorý vzhľadom na svoju povahu nemôže byť vylúčený z právomoci súdu“.*** (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 3/01 z 20. decembra 2001)

Odvolačný súd taktiež nesúhlasil s tvrdením žalovaného, že právna úprava ustanovená v § 245 zákona č. 73/1998 Z. z. dáva správnomu orgánu možnosť a nie povinnosť preskúmať právoplatné rozhodnutie. Z doslovného znenia tohto ustanovenia síce vyplýva, že ak sa dodatočne zistia nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli policajtovi alebo nadriadenému bez jeho viny v čase konania známe a nemohol ich uplatniť a ktoré mohli mať podstatný vplyv na rozhodnutie, možno na ich návrh právoplatné rozhodnutie preskúmať a na základe toho toto rozhodnutie zmeniť alebo zrušiť. Uvedenú právnu úpravu však nemožno chápať natoľko zužujúco, že zákon dáva správnomu orgánu možnosť voľby, pretože by to poprelo nielen zmysel ale aj účel zákonnej úpravy a to vzhľadom na charakter obnovy konania ako mimoriadneho opravného prostriedku zákonom mienený.

V tejto súvislosti odvolací súd dáva do pozornosti rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 341/07, v ktorom ústavný súd konštatuje: *„Ústavný súd SR už v rámci svojej rozhodovacej činnosti konštatoval, že nevyhnutnou súčasťou rozhodovacej činnosti súdov zahŕňajúcej aplikáciu abstraktných právnych noriem na konkrétne okolnosti individuálnych prípadov je zisťovanie obsahu a zmyslu právnej normy uplatňovaním jednotlivých metód právneho výkladu. Ide vždy o metodologický postup, v rámci ktorého nemá žiadna z výkladových metód absolútnu prednosť, pričom jednotlivé uplatnené metódy by sa mali navzájom dopĺňať a viesť k zrozumiteľnému a racionálne zdôvodnenému vysvetleniu textu právneho predpisu. Pri výklade a aplikácii ustanovení právnych predpisov je nepochybne treba vychádzať najprv z ich doslovného znenia. **Súd však nie je doslovným znením zákonného ustanovenia viazaný absolútne. Môže, ba dokonca sa musí od neho (od doslovného znenia právneho textu) odchýliť v prípade, keď to zo závažných dôvodov vyžaduje účel zákona, systematická súvislosť alebo požiadavka ústavne súladného výkladu zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov (čl. 152 ods. 4 ústavy).** Samozrejme, že sa v takýchto prípadoch musí zároveň vyvarovať svojvôle (arbitrárnosti) a svoju interpretáciu právnej normy musí založiť na racionálnej argumentácii. V prípadoch nejasnosti alebo nezrozumiteľnosti znenia ustanovenia právneho predpisu (umožňujúceho napr. viac verzií interpretácie) alebo v prípade rozporu tohto znenia so zmyslom a účelom príslušného ustanovenia, o ktorého jednoznačnosti niet pochybnosti, možno uprednostniť výklad *e ratione legis* pred doslovným gramatickým (jazykovým) výkladom. Viazanosť štátnych orgánov zákonom v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy totiž neznamená výlučnú a bezpodmienečnú nevyhnutnosť doslovného gramatického výkladu aplikovaných zákonných ustanovení. Ustanovenie čl. 2 ods. 2 ústavy nepredstavuje iba viazanosť štátnych orgánov textom, ale aj zmyslom a účelom zákona“.*

Inštitút obnovy konania v zmysle § 245 zákona č. 73/1998 Z. z. predstavuje mimoriadny opravný prostriedok na zabezpečenie nápravy nezákonného rozhodnutia, ktorý je oprávnený uplatniť ako účastník konania policajt alebo jeho nadriadený na nápravu nezákonnosti a nemôže byť založený na ľubovôli správneho orgánu. Pre postup podľa ust. § 245 ods. 1 zákona musia byť splnené súčasne viaceré zákonom ustanovené podmienky, aby bolo možné z právneho hľadiska dospieť k záveru, že existujú dôvody na obnovu konania, t.j. dodatočne musia vyjsť najavo také skutočnosti, ktoré sa týkajú skutkového stavu veci, alebo dôkazy, ktoré by mohli mať podstatný vplyv na rozhodnutie vo veci samej a účastník konania ich nemohol bez svojho zavinenia uplatniť. Nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré odôvodňujú obnovu konania museli existovať už v čase administratívneho konania, ktoré predchádzalo vydaniu rozhodnutia v predmetnej veci, pričom musia byť takej kvality, že pokiaľ by sa uplatnili v pôvodnom správnom konaní, mohli by zmeniť názor rozhodujúceho správneho orgánu. Ďalšou kumulatívne splnenou podmienkou je, že nové skutočnosti alebo dôkazy nemohli byť uplatnené bez zavinenia účastníka konania, pričom tento účastník novú skutočnosť nepoznal alebo vykonanie dôkazu navrhol, ale dôkaz nebol vykonaný resp. vykonanie dôkazu bolo v rozhodnom čase nemožné.

Vzhľadom k uvedenému v prejednávanej veci bolo teda potrebné posúdiť, či možno rozhodnutie Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, ktorým bolo trestné stíhanie vedené proti žalobcovi pre zločin prijímania úplatku podľa ust. § 329 ods. 1, 2 Trestného zákona zastavené, pretože je nepochybné, že skutok nespáchal, považovať za novú skutočnosť, na základe ktorej môže dôjsť v súlade s ust. § 245 zákona k obnove konania.

Senát odvolacieho súdu sa v celom rozsahu stotožnil s názorom krajského súdu, podľa ktorého uvedený záver v predmetnej trestnej veci možno kvalitatívne hodnotiť ako novú skutočnosť spôsobilú mať podstatný vplyv aj na rozhodovanie žalovaného ohľadne prepustenia žalobcu z pomeru príslušníka PZ. Odvolací súd taktiež zastáva názor, že napriek tomu, že žalobca už počas administratívneho konania bezúspešne poukazoval na vykonanú konfrontáciu, mohol až na základe právoplatného rozhodnutia v trestnej veci, na základe ktorého bolo jednoznačne preukázané, že skutok nespáchal, poukázať na novú skutočnosť, ktorá by mohla mať podstatný vplyv v danej veci na rozhodnutie správneho orgánu, keďže táto nová skutočnosť je spôsobilá vnieť do správneho konania neistotu v správnosti skutkových zistení žalovaného natoľko, že pri ich opätovnom zisťovaní a posudzovaní môže

správny orgán dospieť k inému právnomu záveru. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje tiež na to, že treba vo všeobecnosti považovať v rozpore s rozumným a logickým uvážením, ak správny orgán hoc aj vlastným šetrením objektívne dospeje k iným skutkovým zisteniam ako orgán činný v trestnom konaní, najmä ak majú ten istý skutkový základ, keďže treba rozlišovať skutkovú a právnu situáciu, ak policajt bol spod obžaloby pre totožný skutok, pre ktorý bol prepustený zo služobného pomeru, oslobodený, pretože v zmysle zásady „in dubio pro reo“ nebolo preukázané, že policajt spáchal skutok kladený mu za vinu, od prípadu, ak trestné stíhanie vedené voči policajtovi za spáchanie skutku, pre ktorý bol prepustený zo služobného pomeru, bolo zastavené, pretože jednoznačne bolo preukázané, že skutok nespáchal.

Odvolací súd pritom súhlasí s názorom žalovaného, že konanie, ktorým dôjde k porušeniu služobnej disciplíny, nemusí mať intenzitu trestného činu, avšak v každom individuálnom prípade je povinnosťou správneho orgánu posudzovať skutkové okolnosti danej veci samostatne k relevantnej právnej úprave.

Zo skutkových okolností v danom prípade vyplýva, že žalobcovo protiprávne konanie, na základe ktorého bol prepustený zo služobného pomeru, skutkovo sa zhoduje so skutkovou podstatou trestného činu prijímania úplatku, z ktorého bol žalobca obvinený, pričom v trestnom konaní bolo preukázané, že skutok nespáchal žalobca. Uvedené skutkové zistenie treba považovať za novú skutočnosť a rozhodnutie o zastavení trestného stíhania žalobcu za nový dôkaz odôvodňujúci povolenie obnovy konania a až následne v obnovenom správnom konaní bude možné opätovne posudzovať aj na základe týchto nových skutkových zistení, či sa žalobcovi preukáže protiprávne konanie, ktorým sa spreneveril služobnej prísaha a služobným povinnostiam zakladajúce dôvod na jeho prepustenie zo služobného pomeru.

Odvolací súd sa nestotožnil ani s námietkou žalovaného týkajúcou sa zmeškania subjektívnej lehoty na podanie návrhu na obnovu konania. Z potvrdenia o doručení vyplýva, že rozhodnutie Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky bolo žalobcovi doručené dňa 14.1.2010 a právoplatnosť nadobudlo dňa 18.1.2010, z ktorej skutkovej okolnosti je zrejmé, že 3 mesačná subjektívna lehota na podanie návrhu bola zachovaná, keďže žalobca podal návrh dňa 3.3.2010.

Námietku žalovaného, že žalobca nepodal žalobu proti právoplatnému rozhodnutiu o jeho prepustení zo služobného pomeru, odvolací súd považoval za právne bezvýznamnú, pretože povinnosť žalobcu podať žalobu podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku vo veci samej vo vzťahu k podanému návrhu na obnovu konania, mu nevyplýva zo žiadneho zákonného ustanovenia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky z uvedených dôvodov napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a s § 219 ods. 1, 2 O.s.p. potvrdil stotožniac sa v zásade aj s dôvodmi krajského súdu uvedenými v jeho rozhodnutí, na ktoré súčasne poukazuje.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v zmysle ust. § 250k ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s ust. § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a s ust. § 224 ods. 1 O.s.p. v súlade s ust. § 151 ods. 1, 2 O.s.p. tak, že žalobcovi ich náhradu nepriznal, pretože hoci bol v tomto konaní úspešný, si ich nevyčísľil.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, dňa 29. februára 2012

JUDr. Zdenka Reisenauerová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Peter Szimeth